

Un gos com nosaltres

Manuel Alegre

Un gos com nosaltres, deien molts cops els nois que, mentrestant, havien anat creixent. El gos, en canvi, anava envellint i afirmant cada vegada més la seva diferència i singularitat.

—Un quisso com tu, deia la meva filla, sempre que em desfogava i protestava contra aquella irresistible tendència del gos a no obeir.

Un gos com tu, deia ella. Però la veritat és que el gos, quan ella era un nadó, la protegia contra tot i contra tothom, fins i tot contra ma mare. Vet aquí el que va passar una nit, en un hotel vell de Caldas. Ella dormia en una habitació al costat de ma mare. El gos s'havia quedat a vigilar-la. Si més no s'autoatribuïa aquesta missió. A mitjanit la menuda devia plorar. Quan l'àvia va anar a veure-la, el gos es va transformar en lleó. Era més dolent que la tinya.

És veritat que ell havia de passar comptes amb la senyora. Ma mare deia que gossos dintre de casa ni pensar-hi! I un Nadal, a Águeda, el va plantificar a l'antiga caseta del gos on anys enrere mon pare tenia els gossos de caça. Inútilment van protestar els nois. Inútilment vaig avisar-los que el gos bordaria dia i nit. Inútilment la meva dona va explicar que el gos estava acostumat a estar-se dintre de casa i mai no es resignaria a la caseta del gos. Ma mare es va mantenir inamovible. Mon pare, potser per no afegir més llenya al foc, va dir als nois que si volien que fos un gos de caça l'havien d'acostumar a la caseta.

—Però ell no necessita la caseta per caçar. És el nostre gos i està avesat a viure amb nosaltres.

Un quisso com nosaltres, vaig pensar, però no vaig dir res, dividit entre la satisfacció de veure que finalment el gos era tractat com a gos i entre l'esperança que la llegendària tossuderia de ma mare acabés aquest cop vençuda per aquell gos que no volia ser gos.

Tres dies i tres nits va bordar sense parar. Tres dies i tres nits sense que ningú pogués aclucar l'ull.

—Aquest gos malparit no para de bordar, va dir ma mare, molt tensa.

—Això no és bordar, va corregir el fill gran, està parlant.

Però això jo ja feia temps que ho sabia, el gos havia aconseguit bordar gairebé com qui parla i el seu somni era ser el primer gos que pronunciés una paraula.

I fins a cert punt, a la seva manera, va dir la paraula no. A la quarta nit que es va aixecar per aconseguir l'impossible, que era fer-lo callar, mon pare va acabar per girar-se contra ma mare, amb aquella expressió tan seva dels moments de còlera:

—Cagondena! O el gos ve cap a casa o me'n vaig a dormir a la pensió.

Al cap i a la fi, va ser una confrontació intensa entre dos temperaments semblants, el de ma mare i el del gos. La senyora va acabar per cedir i el gos va entrar a dormir dintre de casa, cosa que mai, fins aleshores, amb qualsevol altre gos havia passat. Va ser una victòria significativa d'aquell gos anomenat Kurika.

Alegre, Manuel. *Un gos com nosaltres*, Barcelona: Témenos, 2009.
Translated by Anna Cortils